

ΕΠΑΝΑΣΤΑΣΗ ΟΝΕΙΡΩΝ

Μια φορά κι έναν καιρό, πριν από λίγες μέρες, στην Παραμυθοχώρα έγιναν μεγάλες φασαρίες. Οι ήρωες των παραμυθιών βγήκαν στους δρόμους, πλημμύρισαν σοκάκια, λεωφόρους, δασομονοπάτια και γειτονιές, φωνάζανε, βογκάγανε, κραυγάζανε, κλαίγανε, δέρονταν και δέρνανε, καταριόνταν και ξορκίζανε, καθένας ανάλογα με την ιδιοσυγκρασία τους... Άλλοι διαμαρτύρονταν και φώναζαν κι άλλοι περιδιάβαζαν περίλυποι και σπάζανε τα τζάμια των γύρω πύργων με διαμαντόπετρες από τα παρτέρια και ρίχνανε ο ένας στα μούτρα του άλλου χρυσόσκονη και πεθαίνανε στο φτάρνισμα.

Πάνω στην ταραχή ο ήλιος τσαλαπατήθηκε από ένα συννεφοδράκοντα, ενώ το φεγγάρι, που την κρίσιμη στιγμή βρισκόταν στη χάση του, δεν μπορούσε να βγει έξω από το σκοτεινό λαγούμι του και χτυπιόταν στη σιδερένια πύλη, χωρίς να το ακούει κανείς. Μερικές νεράιδες νόμισαν ότι βρήκαν την ευκαιρία να λύσουν όλες τις παλιές διαφορές τους με τις μάγισσες, και τις κοπανούσαν με τα ραβδάκια τους, που, όπως θα θυμάστε, είναι εφοδιασμένα στο άκρο τους με ένα αγκαθερό αστέρι... Ο λύκος κυνηγούσε συγχρόνως την Κοκκινοσκουφίτσα, τα τρία γουρουνάκια, τα εφτά κατσικάκια και διάφορα άλλα αρνάκια και παιδάκια, γιατί νόμιζε ότι καταργήθηκαν τα παραμύθια -που -τελειώνουν -καλά κι είχε ξανάρθει η παλιά καλή εποχή, όπου μπορούσες άνετα να τρως και να καταβροχθίζεις ό,τι σου αρέσει, χωρίς να σου το απαγορεύουν οι ευαίσθητοι παιδαγωγοί.

Η αλήθεια είναι ότι πράγματι είχε έρθει η εποχή που πολλά πράγματα πήγαιναν για κατεδάφιση, αλλά δεν ήταν ακριβώς όπως τα φανταζόταν ο λύκος. Τέλος πάντων, ας μην προτρέχουμε κι ας παρακολουθήσουμε τις εξελίξεις με τη σειρά.

Οι παραμυθοήρωες, λοιπόν, που είχαν ξεσηκωθεί μια φορά κι ένα καιρό, πριν από λίγες μέρες, στην Παραμυθοχώρα, συγκεντρώθηκαν στην κεντρική πλατεία και φώναζαν όλοι μαζί κι ο καθένας μόνος του.

- Δεν είναι κατάσταση αυτή! Κανείς δε θέλει πια παραμύθια!
- Ακούς! Να μας κατηγορούν ότι είμαστε «ξεπερασμένα»!
- Αχ... και πώς θα ζήσουμε;
- Χανόμαστε...
- Κάτω ο παλιοιώνας της τεχνολογίας!
- Πάνω οι παλιοί αιώνες της φαντασίας!
- Κάτω η τηλεόραση!
- Πάνω οι δράκοι!

Αφού φώναξαν αρκετά, κουράστηκαν και σταμάτησαν.

- Όμως, τι θα κάνουμε; ακούστηκε μια δειλή δραματική φωνή, νομίζω της Σταχτοπούτας.

-Να πλαγιάσουμε στις σελίδες των χοντρών βιβλίων και να κοιμηθούμε, φώναξε η Ωραία Κοιμωμένη ψηλά απ' το μπαλκόνι του δημαρχείου του Χάμελιν, όπου είχε ξαπλώσει και χασμουριόταν.

- Να πάμε αμέσως και να φάμε όποιον δεν θέλει παραμύθια, βροντοφώναξε ο δράκος του Κοντορεβιθούλη.

- Να πετάξουμε σ' άλλους κόσμους, είπε ο Πίτερ Παν, που έκοβε βόλτες πάνω απ' τα κεφάλια τους.

-Σαχλαμάρες! ακούστηκε μια φωνή από το εσωτερικό του δημαρχείου, και ο Παπουτσωμένος Γάτος βγήκε κομψός και κορδωτός στο κεφαλόσκαλο, χαιρέτισε τα πλήθη δεξιά, αριστερά, πάνω, κάτω και πέρα, και συνέχισε:

- Αυτός ο αιώνας είναι ο καλύτερος αιώνας για να κάνουμε την τύχη μας. Έχουμε και λέμε. Ησυχία!

Ησυχάσανε. Πρώτα γιατί ξαφνιάστηκαν. Ύστερα, από περιέργεια.

Η αλήθεια ήταν πως κανένας τους δε χώνευε τον Παπουτσωμένο Γάτο, γιατί ήταν πονηρός, αδίσταχτος, φαντασμένος κι έλεγε του κόσμου τα ψέματα... Αλλά τώρα η κατάσταση ήταν απελπιστική, κι αυτός ο κατεργάρης μπορεί να είχε καμιά ιδέα (αν και κανείς δεν πίστευε ότι θα ήταν καλή...).

Εδώ και τόσον καιρό τα παιδιά δεν ήθελαν πια ν' ακούνε παραμύθια ούτε και να ξεφυλλίζουν τα παλιά βιβλία. Αυτό είχε δραματικό αντίκτυπο στον πληθυσμό της Παραμυθοχώρας. Τα καημένα τα παραμύθια άρχισαν να γεμίζουν σκόνη. Σιγά σιγά τα χρώματα χάνονταν από τα μαγεμένα λουλούδια, λίγο λίγο σκουριά σκέπαζε τ' αστραφτερά παλάτια, μέρα με τη μέρα στέρευαν οι πηγές με το αθάνατο νερό, και όλο και πιο συχνά τ' αστέρια έχαναν την ισορροπία τους.

Ο Παπουτσωμένος Γάτος απ' το κεφαλόσκαλο πήδησε πάνω στη χρυσή καρότσα της Σταχτομπούτας κι άρχισε να βγάζει λόγο.

-Φίλοι μου, εδώ στην Παραμυθοχώρα δεν έχουμε ζωή. Το βλέπετε και μόνοι σας. Κανείς δεν ενδιαφέρεται για μας. Τα παιδιά ή θα κάνουν αγγλικά, γαλλικά, γερμανικά, μουσική, κολυμβητήριο, υπολογιστές και φροντιστήριο, ή θα βλέπουν τηλεόραση. Κανένα τους δε θέλει ν' ακούει τα παραμύθια μας. Είμαστε χωρίς δουλειά, αγαπητοί μου φίλοι, άνεργοι, χωρίς σκοπό πια στη ζωή!

Αυτός ο λόγος είχε μεγάλη απήχηση στο κοινό κι έκανε και τους πιο σκληρούς να δακρύνουν. Τα επόμενα λόγια όμως δημιούργησαν αληθινό πανικό.

-Λοιπόν, φίλοι μου, συναγωνιστές μου, πρέπει να επαναστατήσουμε, να ανατρέψουμε τα κατεστημένα, να κάνουμε μια καινούργια αρχή. Πρέπει ν' αλλάξουμε επάγγελμα!...

-Φίλοι μου, εδώ στην Παραμυθοχώρα δεν έχουμε ζωή. Το βλέπετε και μόνοι σας. Κανείς δεν ενδιαφέρεται για μας. Τα παιδιά ή θα κάνουν αγγλικά, γαλλικά, γερμανικά, μουσική, κολυμβητήριο, υπολογιστές και φροντιστήριο, ή θα βλέπουν τηλεόραση. Κανένα τους δε θέλει ν' ακούει τα παραμύθια μας. Είμαστε χωρίς δουλειά, αγαπητοί μου φίλοι, άνεργοι, χωρίς σκοπό πια στη ζωή!

Αυτός ο λόγος είχε μεγάλη απήχηση στο κοινό κι έκανε και τους πιο σκληρούς να δακρύνουν. Τα επόμενα λόγια όμως δημιούργησαν αληθινό πανικό.

-Λοιπόν, φίλοι μου, συναγωνιστές μου, πρέπει να επαναστατήσουμε, να ανατρέψουμε τα κατεστημένα, να κάνουμε μια καινούργια αρχή. Πρέπει ν' αλλάξουμε επάγγελμα!...